

Endrey-Nagy Ágoston

Az eredetről

Nehéz ilyesmikről beszélni. A küklopszok mondája a törpeelefántok nyomán született, a rövidke agyarakkal rendelkező, emberéhez hasonlító koponya közepén hatalmas lyuk tátongott, ezt hitték kiásóik szemüregnek. A másság gyűlölete. A hatodik kihalási hullámban ellátogatunk az állatkertbe. A Nagysziklán krémszín koszorúikat süttetik a keselyűk.

Sok mindentről nem szólnak az elefántház diagramjai; háborúról, szorongásról, kényes eredettörténetekről. A szomorúan parázsló borostyánszemek bandzsítva nézték a homlok közepébe döfött lándzsát. Végül lehanyatlott az ormány, ami olyan nagyszerű, finom szerv volt, hogy könnyedén ki tudta volna tapogatni vele a birkák alatt kisurranó Odüsszeuszt.

Nincs rosszabb az empátiánál, az empátiahiánynál és az önszeretet hirdetésénél. Kezünkben ázott hot doggal feledkezzünk bele az információs tábla tarka tudástöbbletében, reflektáljunk, meneküljünk, éljünk túl, módszereink ezerfélék, koponyánk mondakovácsolásra alkalmatlan.

A gyümölcslegyekről

Mind csodálatra vágyunk. Ha már körülvesznek, nézzenek áhítattal. Fejtsék le feminin testünkről a szatént, ünnepeljék, de óvatosan, mert a csodálat keresztűz, átllyuggatja tárgyát.

Napokat töltök takaró alatt, függöny mögött, élvezem, hogy úgy hajlok, ahogy saját határait engedik. Aztán elhatalmasodik a sóvárgás: feszítsék ki karjaim és lábaim tűk közé, táguljanak a pupillák, essenek le az állak. Akit életében nem csodáltak, a temetését olyanra rendeli, hogy mint gyümölcs a legyeket, odavonzza a figyelmet.

Puha és sápadt vagyok. Védjenek üveggel, vagy temessenek el a szemgödrombe helyezett mangómaggal. Ne azért, hogy mások a lombárnyékban jóllakjanak a termésből, hanem hogy érezzék az ízem, csorogjanak le rostjaim és nedveim a torkukon, ragadjanak könyékig. És habzsolás közben hirtelen zökkenjenek ki, mint aki egyre közelebb és közelebb hajolva egy kipeparált lepkéhez, egyszer csak meglátja saját szemét az üvegen tükröződni.